

Salgótarján és Vidéke.

Szépirodalmi és közérdeklődési hetilap. — A Polgári Kör hivatalos lapja.

Előfizetési ár:

Egész évre . . . 10.—	A Polgári Kör tagjai tanítók részére: . . . 6.—
Fél évre . . . 5.—	Egész évre . . . 3.—
Negyed évre . . . 2.50	Fél évre . . . 1.50
Egyes szám ára 20 fill.	Negyedévre . . . 1.50

Felelős szerkesztő:

Dr. CZIGLER JAKAB

Minden a lap szellemi részét illető közlemények
valamint hirdetések és előfizetések a „Salgó-
tarján és Vidéke” szerkesztőségéhez, vagy a
Boros nyomdába intézendők.

Egyről—másról.

Örvendetes hír jelent meg lapunk
mult heti számában, ama közlemény, hogy
végre valahára 1910-ben lesz megálló-
helyünk és evvel kapcsolatban volt em-
litve az új postaépület építése is.

A cikkíró ama valóban helyes állás-
pontra helyezkedett, hogy ezt a kettőt
egyszerre meg kellene oldani és a két épü-
letet egy tető alá hozni és pedig a piactérre.

Félünk tőle, hogy e terv nem fog
egészen úgy sikerülni és községünk szük-
keblőségén dugába dől a postapalota építése
ott, ahol leghelyénvalóbb volna, a piac-
térre. Volt idő, mikor a képviselőtestület
maga ajánlta fel a kincstárnak e célra a
piactert, de akkor a kincstár nem fo-
gadta el, mert úgylátszik szerződése
kötötte.

Most úgy áll a dolog, hogy a kinc-
stár a mostani e célra alkalmatlan épü-
letet semmi esetre sem tartja meg és új
diszes postaépületet emel. Községünk fek-
vése oly szerencsétlen, hogy itt az arra
alkalmas telkekben válogatni nem igen
lehet. Az arra alkalmas telkekben mind
a község belterületén kívül fekszenek,
pedig a postaépület fekvése nem közöm-
bös ránk nézve. Kereskedőinkre, iparo-
sainkra valamint a társulatokra nézve

hátrányos volna, ha a postaépület valahol
az üveggyár környékén, vagy a zagyvai
rámánál volna. Az idő pénz mindenkire,
különösen fentiekre nézve. Reméljük azt,
hogy községünk polgárai, saját érdekük-
ben mozgalmat indítanak, hogy fenti ter-
vünk megvalósuljon.

Az ő akaratuk elől a képviselőtes-
tület nem fog elzárkózni, hiszen az a kis
terület, mely e célra még a piactérből
szükséges nem von le a piac értékéből s
a piactér csekéllyel kisibbedik csak.

Megkezdődött a tanév, a beiratások-
nak vége, folyik a tanítás, most látjuk
csak mennyi a tanköteles gyermek Tar-
jánban. Az iskolába járó gyermekek száma
sokkal több mint az előző évben úgy az
elemi iskolákban, mint a polgári iskolában.

A polgári iskola IV. osztályát vég-
zett gyermekek közül a legnagyobb rész
részint a kereskedelmi iskolába, részint
gymnásiumba, reáliskolába megy. Még a
leányok közül is többen folytatják tanul-
mányaikat.

Lesz most már diszes új polgári is-
kolánk, vannak szép új állami iskoláink,
tán ideje volna most azon dolgozni, hogy
Salgótarján, mint 14000 lakossal bíró
község tanügyét tovább fejlessze. Egész
Nógrád és Hontmegyében nincs kereske-
delmi iskola, milyen áldás volna közsé-
günkre, ha Tarjánnak kereskedelmi isko-
lája volna, eltekintve attól, hogy a polgári

iskolát végzett helybeli gyermek itthon
folytathatná tanulmányait, de avval,
hogy idegen gyermekek is ide jönnének
községünk ipara, kereskedelme is jobban
fellendülne, látjuk és érezzük ma már ezt
a polgári iskolánknál is.

Tudjuk, hogy e tervezgetés csak a
jövő zenéje, de legalább felvetjük e kér-
dést, mely most a tanév elején oly ak-
tuális, midőn látjuk azt, hogy hány gyer-
mek megy tőlünk máshová tanulni, mennyi
gondjába és pénzébe kerül ez a szülők-
nek, holott tán egy kis igyekvés, jóaka-
rattal segíteni lehetne a dolgon, fő az
akarat, mely sokat kivivhat a nagy ne-
hézségek dacára is.

Az iskolákról szólva, nem hagyhat-
juk szó nélkül ugy a központi iskolába,
mint az alsó körzeti iskolába vezető utcák
siralmas állapotát, melyen mielőbb sürgő-
sen segíteni kell, mert ősszel és tavasszal
valóságos sárfészkek, azoknak kikövezése
a legsürgősebb feladat. X.

A cigányügy rendezése.

Akármerre jár kél az ember széles Ma-
gyarországban, nem tehet meg olyan kocsi-
utat, hogy utjában ne találkozzék, avagy
pláne fel ne tartóztassa, az a szemenszedett
vad népség, mely a magyar gazdaközönség-
nek állandó zsarolója és tolvaja, melyet ál-
talában: vándorcigány gyűjtőnév alatt ismer,

Tolvajhistóriák.

Közlő: dr. Soltész.

Szép nyári nap délelőtti órájában, Firenze
legelőkelőbb ékszerész üzlethelyisége előtt
megállott egy urifogat.

A liberális lakáj fűgén lengrott a bak-
ról és mély meghajtással kinyitotta a hintó
ajtáját, melyből egy előkelő külsejű, fiatal
hölgy szállott ki és bement az üzletbe.

Az ékszerész, egy tisztas öreg ember,
mely hajlongások közben járult a hölgy elé
és miután az Orsini grófnének mutatta be
magát, az ékszerész alázatosan tudakozódott
a grófné kívánsága után.

Ekazert szeretnék vásárolni, mondá a
grófné, előkelő mosolylyal, diademet, buto-
kat és nyakéket, hivatalosak vagyunk, —
folytatta az urnő — az udvarnál legközelebb
megtartandó mulatságra és szeretném csa-
ládi ékszerkészletünket, modernebbekkel ki-
egészíteni.

Ezre sürgős forgás támadt a tágas he-
lyiségben, és rövid idő múlva, vagyont érő
ékszerhalmasz feküdt a grófné előtt.

Miután körülbelül negyedmillió lira
értékű ékszer kiválogatott, így szólt, a hasz-
nát már gondolatban kiszámító ékszerészhez:

„Szeretném az ékszereket uramnak is
megmutatni, kérem, legyen szives azokat
becsmagoltatni és egyik megbízottját velem

küldeni, ha az ékszerek a gróf urnak tetszé-
sét is megnyerik, akkor megvesszük és az
érték járó pénzt is átveheti.”

Az ékszerész a kiválogatott ékszereket
egy nagy kazettába zárta, megnyomta a vil-
lamos csengétyűt és a belépő szolgának meg-
parancsolta, hogy Bellini urat küldje hozzá.

Rövid idő múlva belép a meghívott,
egy őszbe vegyült uri ember, a cégnek leg-
öregebb alkalmazottja és cégjegyzője.

„Bellini ur, procuristám” mutatta be az
ékszerész a jövevényt, a grófnének, azután
Bellinihez fordulva folytatta: „Kedves Bel-
lini ur, sziveskedjék a méltóságos asszonnyal
kastélyába fáradni, ott majd átveszi a ka-
zettában levő ékszerek árát és az esetleg
nem tetszést, vissza fogja hozni.”

Mégegyszer megmutatta az egyes dara-
bokat a procuristának, azután bezárta a
kazettát és átadta a grófnének, ki kísé-
rével kocsiba ült és elhajtatott.

Félőrai kocsizás után, kiértek a város-
ból, a villasorok közé, hol egy terjedelmes
park, majdnem kellő közepén álló villa előtt
megállottak.

A kocsiban ülők kiszálltak. A hatalmas
kapu előtt álló portás, mély hajlongással
üdvözölte a grófnét és kíséretét, előbbi ke-
gyes, leereszkedő mosollyal és alig észreve-
hető főhajrással viszonzotta a köszönést, be-
mentek a kastélyba és a foyor-be nyíló egyik
lépcsőre térve, az első emeletre vezette az
öt kíséret Bellinit.

A lépcsőház, szóval a kastély belsőjének
pazar fényűzése méltó volt dúsgazdag lakó-
jához, a falazatot és tetőzetet, drága szép

fresko festmények díszítették, a lépcső ta-
pazatán és a folyosón délszaki növények
ékeskedtek, ez a pompa és a növények illata
annyira elbódította a szegény hivatalnok
fejét, hogy nem ügyelt tovább a környezetre,
hanem, mintha valami suggestív hatása alatt
állott volna, gondtalanul követte az előtte
lépdelő grófnét, és csak akkor ocsudott fel,
mikor egy pazar fényvel berendezett szobába
értek és a grófné kérte, hogy foglaljon helyet,
míg ő bemegy az urához.

Hogy ne unatkozzék, megkínálta egy
finom szivarral, miután felöltöztette a szobában
levő fogasra akasztotta, kecses mosollyal a
kastély belsőjébe vezető ajtón eltűnt.

Kövessük a grófnét: Miután egy üres
szalónon átment, annak háttérében levő ajtón
kopogva belépett egy izlésesen berendezett
úri dolgozószobába, az íróasztal mellett dol-
gozó úr, amint a grófnét megpillantotta, fel-
állott és a kölcsönös bemutatkozás után,
hellyel megkínálv a grófnét kívánsága után
tudakozódott.

A grófné fáradtan sóhajtozva a legkö-
zelebbi szobába hanyatlott, elővette zseb-
kendőjét és miután a szemébe szökő könnye-
ket törülgette, zokogva szólalt meg. „Kedves
tanár úr! Nagy az én bajom, eljöttem, hogy
bölcs tanácsot és ha lehet segítségét kérjem
ki.” Megcsuklott a szava és sírva folytatta:
„Értem Orsini gróf, ki sokkal idősebb ná-
lamnál, öt évvel ez előtt nőül vett, szegény
nevelőnő létemre, rám nézve az a hányaság
oly nagy szerencse volt, hogy mindig az a
félelem gyötört, hogy boldogságom nem fog
sokáig tartani, eltekintve attól, hogy a gróf

— azonban legkevésbé sem előnyösen úgy a nagyközönség s még inkább a közigazgatási hatóságok.

Mint dúló tatárscordák szabadon száguldják keresztül kasul az országot, rabolva, ölve, gyilkolva, gyújtogatva, gyermekeket rabolva s általában a személy és vagyonbiztonságot a szó teljes értelmében veszélyeztetve.

Az ország minden vidékéről hangzik a jajszó, tulkapásai felett s igazán türelmét veszítve kérde már fő ént és elsősorban a magyar gardaközönség, hogy meddig fog még ez tartani?

A cigányügy rendezésének kérdésével úgy elméletben sokszor foglalkoztak már az illetékes testületek, de hogy gyakorlatban cselekedtek volna, arról nincs semmi adat. A magyar országgyűlésben még az 1901-ik esztendőben Hertelendy Ferenc, — akkor országgyűlési képviselő, — vetette fel a megrendszályozás gondolatát, s azóta sem történt semmi! Pedig azóta a magyar gazdák, alig mult el év, hogy ne sürgettek volna erélyes rendszabályokat a kóbor cigányok tulkapásai ellen, ismét csak nem történt semmi. A Pécsen 1907. évben megtartott országos gazdakongresszus folyamán már türelmetlenül követelték a gazdák, hogy tegyenek már valamit ezzel a kérdéssel? Mi lett az eredmény? A dānosí eset, meg a többi, s azóta ismét halgat a krónika, mert tiltja a cselekvést az — álhumanizmus!

Igazán, ha annyira szomorú és elkésérítő nem volna, nevetségesnek kellene tartani azt az államhatalmat, amely 20 millió állampolgárnak tud parancsolni, törvényeivel kormányozni, csak 15—20 ezer emberrel szemben tehetetlen.

Ez egy szörnyű kivételes állapot. De ennek megszüntése annál inkább kivételes eszközöket is igényelne. Nézzük csak a régi rablóvilágot! Az is kivételes állapot volt, mely kivételes eszközökkel lett megszüntetve. Pedig azokban a betyárokból még minden gonoszság mellett is, volt valami romantikus, valami betyárbecsület féle, — de a kóbor-cigány minden emberi érzés nélkül, aljas, vadállati ösztönökkel szaturált monstrum,

aki már anyja tejével szívja be csecsemő korától fogva mindazt a gonoszt, ami egy embert csak állattá tehet.

Váltig halljuk emlegetni, hogy nehéz kérdés, hogy emberiességi szempontból nem lehet radikális eszközökhöz folyamodni. Hát erre csak az a nézetünk, ha a kérdés megoldása nehéz, akkor annál inkább ambícióját kell képezni a kormányzó hatalomnak, hogy nemcsak a könnyűeket vegye elő, hanem azt, amihez erős elhatározás és akarat kell. Híaz minő példa a többi állampolgároknak, hogy itt nálunk csak szembe kell helyezkedni minden törvénnyel és akkor mindjárt affelelt állhatunk? De nem elkésérítő-e, hogy míg itt minden ember adót fizet, a cigány nem fizet, — mindenki köteles gyermekét taníttatni, a cigány nem; itt mindenki katonalesz, a cigány nem; mindenkinek kell fegyverengedély, a cigány ezen is túteszi magát; földje nincs, de tarthat a másén lovat; háza nincs, de lakhat a másén ott ahol akar; illetékessége nincs, vallása szerint is ott és úgy keresztkedik, esetleg többszörösen is, ahogy ez valami család cselekvéséhez megkivántatik. Ma itt rabol, holnap pedig lopott lován már a harmadik megyébe száguldvagyilkol, és a csendő — gyalog bandukol utána. Neki nincs se kenyér, se hús drágaság! Kiássa a vészes sertésdögöt, amivel az állatbetegségek terjesztőjévé válik a mindezeket látja, tapasztalja, közvetlenül szemléli tétlenül ez az ország, melyről azt vitatják, hogy kulturállam volnánk. Tessék csak tanulmányozni, ilyen állapotok sehol a művelt világban nincsenek. S ha van valami, ami miatt joggal mondhatja a külföld, hogy nálunk kezdődik Azzia, úgy ez a túrt kóbor cigányvilág teszi jogosulttá ezt a véleményt.

Sajnos a mi politikai viszonyaink sokszor a legaktuálisabb kérdéseket háttérbe szorítják; de végre is a magyar közélet, a társadalom és legfőként a legjobban sujtott magyar gazdátársadalom joggal megkövetelheti, hogy végre a cigányt is, a törvény legalább is egyformán korlátozza, mint más polgárát az államnak! Sokszor halljuk a külföldiektől, hogy Magyarország — cigányország! Hát ez nem igaz! De sajnos az igaz, hogy a magyar

államban csakugyan van egy második, mindenek felett álló független cigány állam! Ezt el kell törölni, mely méltó feladata az államhatalomnak, mely örök hála kötelezné a nemzetet, éppen a humanizmusnak és jogegyenlőségnek teljes érvényre jutásában.

A helyzet e kérdésben immár tűrhetetlen az álhumanizmussal való szakítást várja, nehogy maga a társadalom mondja ki és hajtsa végre — a statáriumot!

Hirek.

Leányegyesület.

A mi helyi lapjainkban már megkezdődött a harc a „Leány egyesület” körül. Az egyik már pláne holtnak is mondotta, de hála Isten végre mégis újra alakult.

Hosszú kísérletezés után vasárnap folyó hó 12-én tartotta a Leány Egyesület alakuló közgyűlését a városháza tanácstermében.

Reméljük azt, hogy végre alakult Salgótarjánban oly egyesület, mely feladatának meg is fog felelni. Ami bennünk ezt a reményt táplálja az, hogy az egyesület élén dr. Lövinger Rezsóné, a minden szépért, jóért, nemesért lelkesülő úrnő áll, kinek neve maga is egy nemes program.

Az ő fáradhatatlan nemes ügybuzgósága garancia arra nézve, hogy az egyesület élni fog és feladatának meg is fog felelni.

Társadalmunk minden egyes tagjára hárul most ama feladat, ezen egyesületet támogatni úgy anyagilag, mint erkölcsileg. Az egyesület tagjai a mi gyermekeink, őket támogatva nekik használunk, nekik szerzünk örömet. Nincs az országban nagyobb község, hol ilyen az önművelést elősegítő leányegyesület nem volna, a legtöbb helyen sajna felekezeti jelleggel. Nálunk, örömmel jelentjük a Leány Egyesületnek felekezeti jellege nincs, egyesíti az összes leányokat és így kilátásunk van, hogy ezen egyesület által, széthúzó társadalmi életünk összekötő kapcsot nyer.

A gyűlés lefolyásáról alábbiakban számolunk be.

családja, minden rendelkezésére álló eszközzel meg akarta hiusítani egybekelésünket, valami belső aggodalom, folyton nyugtalanított, éjjel nappal, a legnagyobb boldogságban is, az a gondolat kínozta, hogy mi lesz velem, ha férjem megbánna, hogy engem magához emelt, ha megunna.

De áldott jó lélek letérek csalódtam, rémlátásom nem valósult meg, mert négy év folyt le és mi a legnagyobb egyetértésben, legboldogabb házasságban élünk.

Az utóbbi időben azonban, valószínűleg rokonainak áskálódásának sikerült megbolygatni családi életünk boldogságát, férjem napról-napra idegesebb lett, a mikor alkalma nyílt, szemre hányásokkal illetett, féltékenykedni kezdett, detektívekkel ellenőriztette minden lépésemet, mindenkihez csábító látott, szóval pokollá változtatta át családi otthonunkat.

Tűrtem, szenvedtem, mindig elhittem magammal, hogy ezen kínos állapot nem tarthat örökké, de hiábavaló volt minden reményem, mert az utóbbi időben oly magatartást tanúsított velem szemben, hogy világos volt előttem, hogy szegény férjem esze meghibbant, rögeszméje támadt, hogy ismeretlen tettesek, valószínűleg az én közreműködésemmel ellopták ékszereit, azokat keresi mindenütt és bár meggyőztem arról, hogy az ékszereink közül egyetlenegyem hiányzik, mégis makacsul megmaradt állítása mellett és annyira ment, hogy dühében teltleg is bántalmazott.

Ez annyira megtört, hogy lábaihoz borulva kértem, ne bántson, mert nem illik

egy grófhöz ily durva dühöngés, de megjártam, mert tájékozott reszkető ajakkal, felém dörögte, hogy őt ne gunyoljam, mert ő sem nem gróf, de még nemes ember sem, hanem egyszerű hivatalnok, ki keservesen keresi mindennapi kenyerét.

Elképzelheti, kedves tanár úr, mennyire fáj ez nekem, mert kimondhatatlanul szeretem szegény beteg férjemet és kérve kérem könyörödjön rajtunk, vegye kezelésébe beteg férjemet. . .

Ezzel egy ötven lírást tett le a tanár íróasztalára, leült a szőlyébe és csendesen sirdogált.

„A hallottak után”, szölt a tanár, már most is kijelenthetem, hogy a gróf ur baja nem oly súlyos és remélem néhány hónap alatt kigyógyíthatom. De megjegyzem, hogy intézetembe kell hozatni a beteget, mert csakis itt részesíthetem szakértői kezelésben.

Kérem, szölt a grófnő, férjem itt van a városzobában. Minthogy itt kell maradnia, nagy szolgálatot tenne nekem ha nem kellene vele még egyszer találkoznom, mert . . . itt görcsösen kezdett zokogni — megszakadna szívem, ha megtudja hova vittem és ellenkezne itt maradásán. Kérve-kérem, tegye lehetővé, hogy úgy távozhassak innen, hogy férjem ne is vegye észre. Ezzel még egy ötvenlírást tett az asztalra.

A tanár kinyitott egy tápéta ajtót és mintán utbaigazította a csalónőt, az gyorsan távozott.

A tanár behívatta Bellinit és kezdődött az ily betegesekkel szokásos eljárás.

Bellini eleinte bámulta a tanárt, de is-

merve némely arisztokratának különködését, eleinte felelt a feltett kérdésekre, nehogy a költendő üzletnek ártson. De végre megelégette a hosszas faggatást felállott ültéből és tiltakozni kezdett a vele szemben tanúsított méltatlan eljárás ellen.

— Nem vagyok én gróf, mondá dühösen, de még csak kis nemes sem, egyszerű hivatalnok vagyok én. Ne tartóztasson, ne kergetsen, hanem ha nem tetszik, adja vissza az ékszereimet, mert már látom, hogy ki akar nekem fogni rajtam. Rablók, zsebtolvajok közé kerültem. Azonnal mondja meg hová kerültek az ékszereim. Adja tüstént ki azokat, hadd menjek a dolgom után, mert sem időm, sem akaratom sincs, hogy haszontalanul elpredáljam.

— Rendben van, szölt a tanár nyugodtan. Becsengette szolgáját és a szegény Bellinit, mint mániás beteget cellába zárat a.

Hiába várta az ékszerész estig Bellini visszatértét. Fáj az ékszerek elvesztése, de kínosabban érintette az a tudat, hogy Bellini, öreg meghitt prokuristája ily gaszagra vetemedett. Hogy öreg napjaira szövetkezett a furfangos csalónővel és őt a tönk szélére juttatta.

Másnap az összes újságok hírlí hozták a szenzációs lopást. Megdöbbenve olvasta a tanár is, hogy tudán és akaratán kívül mennyire segítette a furfangos tolvajokat. Bellinit azonnal szabadonbocsátotta, hazakísérte, hogy főnöke előtt tisztázza.

A rendőrség lázasan nyomozott az ügyben, de nem sikerült a tolvajokat elfogni.

Lővőing Rezsóné úrnő szép szavakkal üdvözlő a megjelenteket és a gyűlést megnyitja. A tiszttakar megválasztásához Hricsovszky Margit, Reguly Margit, Stern Sarolta és Takács Annából álló bizottság küldet ki. A bizottság a jelölést megejtve megválasztotta: Alelnökök: Reguly Margit, Löwy Gizella. Pénztárnok: Kainer Irén. Jegyző: Eckstein Rózi. Ellenőr: Hricsovszky Margit. Választmányi tagok: Friedmann Ilka, Koháry Irma, Laufer Elza, Pacher Elza, Szegedi Janka, Sziklai Margit, Schneller Olga, Takács Anna, Tisch Gizella, Winter Lili. Póttagok: Weisz Ilona, Kohn Ilona, Goldschmied Antónia, Kivovics Berta. Titkár: Kemény Ignác.

A közgyűlés elhatározta, hogy diszelnököknek Luby Gézáné, Jónásch Antalné, Gerő Nándorné úrnőket, valamint Szilárdy Ödön udvari tanácsos és Szakall Ferenc főszolgabíró urakat kéri fel.

A fiatal egyesületnek, melynek célja az önművelődésen kívül a jótékonykodás is, már eddig 56-60 K vagyona van. Kezdetnek kevés, de reméljük, hogy úgy a tagok számában mint anyagiakban mielőbb gyarapodni fog.

Az elemi iskolák megnyitása. Csütörtökön folyó hó 9-én nyitlak meg az új állami elemi iskolák, és a régi ev. iskolát kivéve, a tanítás mindenütt megkezdődött. A tanítás megkezdése előtt a gyermekek tanítóik vezetésével templomba mentek, hol mindenütt ünnepélyes isteni tisztelet volt. A mostani beosztás még nem végleges, mert egyes alsó osztályokban a gyermekek száma meghaladja a nyolcvanot, holott egy tanteremben csak hatvan gyermek számára van hely. A végleges osztály beosztás csak a beíratások teljes befejezése után lesz eszközölhető.

Öngyilkosság. Kelemen Mihály 23 éves acélgyári munkás amint szombaton fizetését kikapta, mulatni kezdett és mint a nőta mondja: mulatott három éjjel, három nap. Mármoros fővel vasárnap éjjel és hétfőn is folyton lövöldözött az utcán, még az öt bekisérni akaró rendőrökre is lőtt. Kedden folyó hó 14-én délelőtt is a korcsmában mulatott, délután az utcákon kóborolt és folyton lövöldözött. Estefelé bement a Kohn és Herczog-féle raktárba az ott dolgozó bájához és kihúzva revolverét azt mondta: Látjátok, vagy ez végez velem, vagy a gyorsvonat, minek éljek én, van még a gyárban egy pár schichtám, azt a pénzt vegyétek fel. Isten áldjon meg, nem látok többé. A legény elment és a 673. sz. esti 7 órai gyorsvonat elé vetette magát a zagyai rámpánál. A gyorsvonat a legényt a szó szerinti értelmében véve összezavargatta. Részét úgy szedték össze a rámpánál, a Vadásznál és a Pannóniánál. A gyorsvonat vezetője az elgázolást nem is vette észre, csak az állomásnál tudta meg, hogy mi történt, mikor is már oda telefonát az esetet a rámpánál lévő őr.

Felmentő ítélet. Olvasóink emlékeznek arra a gyilkosságra, mely Somoskőújfalun közelében történt, midőn Baráth Pál erdő kerülő lelőtte az öt megtámadó ispánt. F. hó. 9-én csütörtökön tárgyalta ezen ügyet a balassagyarmatti esküdtszék és Barátot a gyilkosság vádjára alól fölmentette, mintán tettét jogos önvédelemből követte el.

Csudadoktor. Furcsa alakot fogott el folyó hó 13-án. Hétfőn rendőrségünk. Kicsi töpörödött alak, ki mindenféle csodakurákat végz. Embert, állatot egyaránt gyógyít, mindenféle betegség, nyavalya ellen van gyógyszer. Állítása szerint a bpesti klinikán az

orvosok maguk küldték hozzá a gyógyíthatlan betegeket, ama "útasítással," ha Erdélyi János meg nem gyógyít, úgy senki más. A furcsa az, hogy a csudadoktor írni nem tud. Ama kérdésre, hogy mi a neve, azt felelte, dr. Erdélyi János, oklevelét Bácsban kapta. A kis csudadoktor állítólag gyöngyösi lakos. Sajnos a mi rendőrségünk Erdélyi gyógytudományát nem ismerte el, dacára annak, hogy sürgőnnyel is bizonyította, hogy Salgótarjánban is kértek tőle orvosságot. Rendőrségünk egyelőre vendégül marasztalta.

A pap búcsúja. Egy vidám kedélyéről ismert erdélyi kálomista pap jobb parókiát kapván, a válás pillanatában hivatott a következő szónoklattal búcsúzott el: „Kedves hivatás! Elválunk egymástól. A válás fájdalmas volna, ha nem vigasztalna négy dolog. Az első az, hogy ti nem szerettek engem, a második, hogy ti egymást se szeretitek, a harmadik, hogy mindazért az Úr se szeret benneteket és a negyedik, hogy én se szeretlek benneteket. Ti nem szerettek engem, mert különben javítottátok volna a fizetésemet, mikor kértem, ti nem szeretitek egymást, mert különben sürűbb lett volna az esküvő, az Úr nem szeret titeket, mert különben gyakrabban vett volna magához egyet-egyet közületek és én se szeretlek titeket, mert különben nem hagynálak itt benneteket. — Amen.”

815/1909. sz. vhtó.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.c. 102. §-a értelmében ezennel közhirrre teszi, hogy a bpesti keresk. és vto kir. törvényszéknek 1909. évi 69057. számú végzése következtében dr. Somló Gyula bpesti ügyvéd által képviselt Lipótvárosi Takarékpénztár m. sz. javára 570 K s jár. erejéig 1909. évi június hó 24 n. foganatosított kielégítési végrehajtás útján felülfoglalt és 2600 kor. becsült következő ingóságok, u. m.: lovak, ökrök nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a salgótarjáni kir. járásbírósa 1909. évi V. 477/2 számú végzése folytán 570 kor. tőköv., ennek 1909. márc. hó 11 napjától járó 15% kamatai, 1/10% váltódíj és eddig összesen 94 kor. 41 fillérben bíróilag már megállapított költségek erejéig, Sámsonháza vhtást szenvedett 83. sz. a. levő lakásán leendő megtartására 1909. évi szeptember hó 28-ik napjának d. u. 3 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Salgótarján, 1909. évi szept. 6 n.

Krúdy Dezső, kir. bir. végrehajtó.

1069/1909. sz. vhtó.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.c. 102. §-a értelmében ezennel közhirrre teszi, hogy a salgótarjáni kir. járásbírósa 1907. évi Sp. 751/10 számú végzése következtében Pintér Sándor ügyvéd által képviselt Nagy Katalin javára 148 kor. s jár. erejéig 1909. évi márc. hó 30 n. foganatosított kielégítési végrehajtás útján le- és felülfoglalt és 3390 kor. becsült következő ingóságok, u. m.: szobabútorok és áruk nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a salgótarjáni kir. járásbírósa 1909. évi V. 194/4. sz. végzése

folytán 140 kor. 10 fillérben bíróilag már megállapított költségek erejéig Salgótarjánban vhtást szenvedetnek a piactéren levő üzletében leendő megtartására 1909. évi szept. 27-ik napjának d. u. 4 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Salgótarján, 1909. szept. hó 6-án.

Krúdy Dezső, kir. bir. végrehajtó.

666/1909. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.c. 102. §-a értelmében ezennel közhirrre teszi, hogy a losonci kir. járásbírósa 1909. évi Sp. III.31/3. számú végzése következtében dr. Gergely Ödön losonci ügyvéd által képviselt Fonciere pesti bizt. intézet nógrád- és zólyommegyei főügynöksége javára 64 kor. 53 f. s jár. erejéig 1909. évi május hó 15 n. foganatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 660 kor.-ra becsült következő ingóságok u. m.: sertések és kocsi nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a salgótarjáni kir. járásbírósa 1909. évi V. 345/2. számú végzése folytán 58 kor. 88 fill. hátr. tőkekövetelés, ennek 1909. évi január hó 1 napjától járó 5% kamatai erejéig Medveshidegkúton, végrehajtást szenvedett lakásán leendő megtartására 1909. szept. hó 25-ik napjának d. e. 10 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.c. 107. 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Salgótarján, 1909. szept. 6 napján.

Krúdy Dezső, kir. bir. végrehajtó.

1070/1909. vég. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.c. 102. §-a értelmében ezennel közhirrre teszi, hogy a bgyarmati kir. törvényszéknek 1909. évi 6119. számú végzése következtében dr. Szemere Károly bpesti ügyvéd által képviselt Bacskay Artúrné javára 100 kor. s jár. erejéig 1909. évi június hó 30-án foganatosított biztosítási végrehajtás útján le- és felülfoglalt és 2784. kor. becsült következő ingóságok, u. m.: szongora és áruk nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a salgótarjáni kir. bíróság 1909. évi V. 500/4. sz. végzése folytán 100 kor. tőkekövetelés, ennek 1909. évi április 30 napjától járó 6% kamatai, 1/10% váltódíj és eddig összesen 48 kor. 40 fillérben bíróilag már megállapított költségek erejéig, Salgótarjánban vhtást szenvedetnek a piactéren levő üzletében leendő megtartására 1909. szeptember hó 29-ik napjának d. e. 10 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Salgótarján, 1909. szept. 6-án.

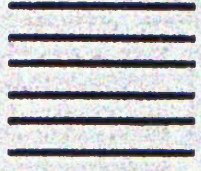
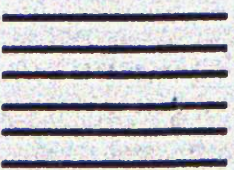
Krúdy Dezső, kir. bir. végrehajtó.

Helyben, a vasuti állomás mellett
két utcai szoba, két konyha, egy
padlás, udvar és kertből álló jó
karban levő

lakóház

szabadkézből eladó. Bővább felvilágosítást ad **MARSALD HENRIK**
borbélymester Salgótarján.

Iskola
könyvek
ujak és
használtak
kaphatók a
BOROS
nyomdában.

Egy ház
 eladó.

Cím a Boros nyomdában.

Magyar gyártmány!

Hazai találmány!

Időt, munkát és pénzt takarít meg, ha ruhakifőzésnél a

Schvarcz-féle

MOSÓ ZSIRT
használja.

Egyedül szer, mely a ruhát hófehérre varázsolja, anélkül, hogy azt legcsekélyebb mértékben is rongálná.

Használati utasítás. A fehérnemű kifőzéséhez egy üst vizbe 1/8 kilo mosózsir teendő, miáltal a káros hatású lúgkőszóda, előrmész fehérítő stb. ártalmas szerek használata feleslegessé válik.

Kilogrammja 40 fillér.

Kapható minden jobb fűszerüzletben.

Gyártja Schvarcz Herman fia szappangyára
Salgótarján.

Telefonszám: 29.

Sürgőnycím: „Szappangyár.“

Gramophon 3 lemezzel 15 forint. Óriási gramophon 25 forint. Híj két oldalon játszható lemezek 50 kr., 1 frt., 1 frt. 50 kr. 2 frt. Phonográf 3 frt. 50 kr.

Hengerek 75 kr. kapható:

Jelsavszky Károly

Salgótarján, Hirsch-kolónia.

Két kétszobás, vagy egy négyszobás lakás
konyha, éléskamra, pince és egyéb mellékhelyiségekkel együtt
november 15-étől kiadó.

Felvilágosítást ad Márer Lajosné.

Kiváló gyógyhatású

erős tápszertartalmazó

TOJÁS és CSOKOLÁDÉ
COGNAC.

Különösen lábbadozók, aggók, betegek és gyermekek
erősítésére is, orvosok által nagyon ajánlatik.

Rizárólagos egyedüli elárutási hely Salgótarjánban:

Gádor Zoltán fűszer és csemege üzletében.